

Demokratia- ja julkisoikeusosasto
Julkisoikeusyksikkö
LsN Heini Färkkilä

10.11.2020

Eduskunnan ympäristövaliokunnalle

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi uusiutuvan energian tuotantolaitosten lupamenettelyistä ja eräistä muista hallinnollisista menettelyistä (HE 173/2020 vp)

Eduskunnan sivistysvaliokunta on pyytänyt oikeusministeriöltä lausuntoa otsikkoasiassa.

Oikeusministeriö on antanut esityksestä sen valmisteluvaiheessa lausunnon, jossa esitettyjä huomioita on osittain huomioitu jatkovalmistelussa. Oikeusministeriö esittää kunnioittavasti lausuntonaan seuraavan.

Lausunnon lähtökohdista

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi uusi laki koskien uusiutuvan energian tuotantolaitosten lupamenettelyitä ja muita hallinnollisia menettelyitä. Lain mukaisena yhteyspisteviranomaisena toimisi yksi alueellinen elinkeino-, liikenne ja -ympäristökeskus, jonka tehtäviin kuuluisi toimia sähköisenä yhteyspisteenä hakijalle, antaa tälle neuvontaa sekä seurata menettelyille asetettujen määräaikojen toteutumista toimivaltaisissa viranomaisissa. Ehdotetun 2 §:n 1 momentin mukaan lain soveltamisala olisi todella laaja: Sitä sovellettaisiin uusiutuvan energian tuotantolaitosten lupamenettelyihin ja muihin hallinnollisiin menettelyihin, joista säädetään yli kymmenessä laissa. Näitä olisivat esimerkiksi luonnonsuojelulain, muinaismuistolain, maankäyttö- ja rakennuslain ja vesilain mukaiset, laissa tarkemmin yksilöidyt menettelyt.

Kyseessä olisi hallintomenettelyä koskeva yleislaki, joka poiketessaan yleislakien sääntelystä tulisi sovellettavaksi niiden asemesta. Oikeusministeriö tarkastelee ehdotettua sääntelyä erityisesti perustuslain ja hallinnon yleislakien kannalta. Esitys on merkityksellinen perustuslain 2 §:n 3 momentin (viranomaistoiminnan lakisidonnaisuus ja lainalaisuus), 21 §:n (oikeusturva ja hyvä hallinto) ja 80 §:n (lain ja asetuksen ala) kannalta.

Hallinnon yleislait toteuttavat jokaisen oikeutta hyvään hallintoon (perustuslain 21 §). Ehdotettu sääntely näyttäytyy monilta osin ongelmalliselta hallinnon yleislakien kannalta. Näistä poikkeamiselle tulee olla erityiset, painavat perusteet. Oikeusministeriö pitää periaatteellisesti hankalana sitä, että esityksessä ei ole asianmukaisesti selostettu direktiivin sallimaa kansallista liikkumavaraa ja erityisesti sitä, että tätä liikkumavaraa ei

tulkita ja käytetä siten, että ehdotettu sääntely mahdollisimman täysimääräisesti voisi noudattaa perustuslakia ja hallinnon yleislakeja.

Osa lakiehdotuksen säännöksistä näyttäytyy myös vaikeasti sovellettavilta, toimivaltaiset viranomaiset tai näiden velvoitteet jäävät osin epäselviksi eikä suhde yleislakeihin ole selkeä. Myös omaksuttu sääntelytapa on monimutkainen: esimerkiksi säännös sähköisen yhteyspisteen kautta annettavasta neuvonnasta määrittyy kolmen pykälän kautta (4 §, 6 § ja 8 §). Puhtaasti kansallisista lähtökohdista tällaista sääntelyä ei tulisi rakentaa.

Vaikka lausunnossa esitetään sääntelyä koskevia huomioita, nämä eivät varsinaisesti kohdistu esityksen keskeiseen sisältöön. Lain tavoite - uusiutuvan energian tuotannon edistäminen - on sinänsä hyvä ja kannatettava tavoite.

Vaikutusten arvioinnista

Lakiehdotus koskee useaa substanssilakia ja näiden viranomaismenettelyitä. Esityksen viranomaisvaikutuksissa on keskitytty arvioimaan sähköiseen järjestelmään liittymistä ja yhteyspisteviranomaisen tehtäviä. Myös esityksen vaikutukset asianosaisiin ja osallisiin, joita tämän tyyppisissä ympäristöön liittyvissä asioissa on runsaasti, jäävät hyvin epäselviksi. Perusteluissa asianosaisnäkökulmaa ei ole käsitelty, vaan sääntely keskittyy hakijan näkökulmaan. Tässä kohdin on lisäksi huomioitava perustuslain 20 §:n 2 momentti, joka velvoittaa julkisen vallan on pyrittävä turvaamaan jokaiselle oikeus terveelliseen ympäristöön sekä mahdollisuus vaikuttaa elinympäristöään koskevaan päätöksentekoon.

Sähköinen asiointi

Ehdotetun 7 §:n mukaan sähköinen asiointi kattaisi kaikki menettelyn vaiheet asian vireillepanosta päätöksen antamiseen. Sähköisellä asiointilla tarkoitettaisiin ehdotetussa laissa asiointia yhteyspisteviranomaisen sähköisen yhteyspisteen kautta (3 §).

Oikeusministeriö korostaa, että jo nykyisellään tällaiseen viranomaistoimintaan soveltuu laki sähköisestä asiointista viranomaistoiminnassa (13/2003), joka mahdollistaa sähköisen asiointin. Asiointilaissa säädetään esimerkiksi asian vireillepanosta sähköisesti. Asiointilain 9 §:n 1 momentin mukaan, jos asia on pantava vireille kirjallisesti, vaatimus vireillepanon kirjallisesta muodosta voidaan aina täyttää myös toimittamalla viranomaiselle sähköinen asiakirja. Sähköisen asiakirjan käyttömahdollisuus merkitsee, että hallintomenettely voidaan panna vireille käyttäen esimerkiksi sähköpostia, sähköistä lomaketta tai muuta sähköiseen tekniikkaan perustuvaa menetelmää. Puhelimitse tapahtuva suullinen viestintä ei sen sijaan kuulu sähköisen asiointin piiriin, vaan siinä on kysymys suullisesta asiointista. Lisäksi digitaalisten palvelujen tarjoamisesta annetussa laissa (306/2019) säädetään mm. sähköisten asiointipalveluiden järjestämisestä ja saatavuuden turvaamisesta.

Sähköisellä asiointilla tarkoitettaisiin ehdotetussa laissa asiointia yhteyspisteviranomaisen sähköisen yhteyspisteen kautta (3 §). On ongelmallista, että lakiehdotukseen on omaksuttu yleislainsäädännöstä poikkeava määritelmä samalle käsitteelle, mikä aiheuttaa myös käsitteellistä epäselvyyttä. Tämän vuoksi oikeusministeriö ei pidä perusteltuna kyseistä määritelmäsäännöstä ja ehdottaa sen poistettavaksi sekä maininnat muista pykälistä. Riittävää on viitata vain menettelyyn, jos on selvää, että yhteyspisteen kautta kaikki asiointi on sähköistä.

Oikeusministeriö korostaa, että laissa ei säädettäisi sähköisestä asiointista tai siinä noudatettavasta menettelystä, vaan nämä määrittäisivät ilmeisesti asiointilain kautta. Lakiehdotukseen omaksutut viittaukset ”tässä luvussa säädettyä sähköistä asiointia” ovat siten harhaanjohtavia.

Vireillepano

Sähköinen asiointi yhteyspisteen kautta kattaisi kaikki menettelyn vaiheet menettelyn vireillepanosta päätöksen antamiseen (7 §:n 2 mom.).

Hallintolain 20 §:n mukaan hallintoasia tulee vireille, kun asian vireille panemiseksi tarkoitettu asiakirja on saapunut toimivaltaiseen viranomaiseen. Vastaava koskee myös muun asiakirjan toimittamista määräajassa. Jos asiakirja toimitetaan erehdyksessä väärälle viranomaiselle, on tämän siirrettävä se toimivaltaiseen viranomaiseen.

Koska asia tulee vireille sen saapuessa toimivaltaiseen viranomaiseen, oikeusministeriö korostaa, että ehdotetun lain perusteella tulee olla selvää, katsotaanko asia saapuneeksi toimivaltaiseen viranomaiseen sen saapuessa sähköiseen yhteyspisteeseen vai saapuuko asiakirja tällöin yhteyspisteviranomaiseen.

Perusteluissa todetaan, että sähköisen yhteyspisteen kautta jätetty hakemus tai muun vastaavan hallinnollisen menettelyn aloitustoimenpiteen tekemisen ohjautuisi suoraan toimivaltaiselle viranomaiselle ilman yhteyspisteviranomaisen toimenpiteitä. Saman on koskettava myös muita käsittelyn kuluessa toimitettavia asiakirjoja. Koska ehdotuksessa tarkoitettu sähköinen menettely koskisi vain hakijaa, esimerkiksi asianosaisten sähköinen asiointi määrittäisi asiointilain ja hallintolain sekä substanssilakien nojalla.

Neuvonta

Viranomaisen neuvonnan lähtökohtana on hallintolain 8 §, jonka mukaan viranomaisen on toimivaltansa rajoissa annettava asiakkailleen tarpeen mukaan hallintoasian hoitamiseen liittyvää neuvontaa sekä vastattava asiointia koskeviin kysymyksiin ja tiedusteluihin. Neuvonta on maksutonta. Jos asia ei kuulu viranomaisen toimivaltaan, sen on pyrittävä opastamaan asiakas toimivaltaiseen viranomaiseen.

Esityksen 8 §:n mukaan hakijalle on annettava tämän pyynnöstä (muotoilu direktiivistä) hallintolain 8 §:n 1 momentissa tarkoitettua neuvontaa sähköisen yhteyspisteen kautta 6 §:ssä mainitusta lupamenettelyistä ja muista hallinnollisista menettelyistä.

Esityksen 4 §:n 2 momentin mukaan yhteyspisteviranomainen huolehtii 8 §:ssä säädetystä sähköisen yhteyspisteen kautta annettavasta hakijan neuvonnasta yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa. Lisäksi 3 momentin mukaan yhteyspisteviranomainen huolehtii 5 §:ssä mainittuihin lupamenettelyihin ja muihin hallinnollisiin menettelyihin liittyvästä menettelyllisestä neuvonnasta.

Ehdotus merkitsee poikkeusta siitä peruslähtökohdasta, että neuvontaa voi antaa vain toimivaltainen viranomainen, millä varmistetaan neuvonnan asianmukaisuus. Hallintolain 8 §:n 2 momentin mukaan, jos asia ei kuulu viranomaisen toimivaltaan, sen on pyrittävä opastamaan asiakas toimivaltaiseen viranomaiseen. Oikeusministeriö korostaa, että uusilla yhteyspisteviranomaisen neuvontavelvollisuutta koskevissa säännöksillä ei ole mahdollista poiketa hallintolaissa säädetystä kullekin toimivaltaiselle viranomaiselle kuuluvasta neuvontavelvollisuudesta, vaan ehdotettu 7 §:n mukainen yhteyspisteen neuvonta voi olla ainoastaan täydentävää. Tätä korostaa vielä se lähtökohta, että ehdotuksen mukaan ainoastaan hakija saisi yhteyspisteen kautta 8 §:n mukaista neuvontaa, eivät asianosaiset esim. kuulemisen ja oikaisuvaatimuksen osalta.

Ehdotetun 8 §:n neuvontavelvollisuutta ei ole kohdistettu mihinkään tahoon. Säännöstä on välttämätöntä tarkentaa, siten, että siitä suoraan ilmenee, millä taholla ehdotettu neuvontavelvollisuus olisi. Tällöin 4 §:n 2 momentti vaikuttaa tarpeettomalta. Ehdotus poikkeaisi hallintolain lähtökohdasta, jonka mukaan toimivaltainen viranomainen antaa asiassa neuvontaa. Perusteluissa todetaan, että ”yhteyspisteviranomaisen vastuulla olisi, että neuvontapyynnot otettaisiin käsittelyyn joko yhteyspisteviranomaisessa tai välitettäisiin tarvittaessa toimivaltaiselle viranomaiselle. Neuvontaa sähköisen yhteyspisteen kautta antaisivat siten paitsi yhteyspisteviranomainen myös toimivaltaiset viranomaiset. Käytännössä siten esimerkiksi 2 §:n 2 momentissa mainittujen

säädöksiä tulkintaa koskevien tulkinnanvaraisten kysymysten osalta neuvonnasta vastaisivat edelleen toimivaltaiset viranomaiset.” Olisiko yhteyspisteviranomaisen rooli tässäkin 4 §:n 3 momentin mukainen eli ”menettelyllinen neuvonta”? Oikeusministeriö pitää parempana käsitteenä hallintolaissa omaksuttua ”hallintoasian hoitamiseen liittyvä neuvonta”.

Hallintoasian käsittelylle asetettavat määräajat

Perustuslain 21 § sisältää oikeusturva ja hyvä hallinto -perusoikeuden. Sen 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheutonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi. Oikeus viivytyksettömään käsittelyyn on siten jokaiselle kuuluva perusoikeus. Kansallisessa lainsäädännössä määräaika sääntely on poikkeuksellista. Sellaiset tilanteet, joissa on säädetty hallintomenettelyjen enimmäiskestoista, ovat tyypillisesti EU-taustaisia (esim. ammattipätevyyden tunnustamisesta annettu laki 1384/2015).

Perustelutekstissä on viitattu hallintolain 23 §:ään, jonka mukaan hallintoasia on käsiteltävä ilman aiheutonta viivytystä, minkä vuoksi katsotaan, että ehdotettu määräaika sääntely ei välttämättä nopeuttaisi merkittävästi menettelyitä. Oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että määräaika sääntely voi mahdollisesti joissain tapauksissa myös viivyttää menettelyä, jos viranomaisen päätöksen antaminen on sidottu toisen viranomaisen päätöksen antamiseen. Oikeusministeriö painottaa, että määräaika sääntelystä riippumatta jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi viivytyksettä. Lisäksi hallintolain 23 §:n 2 momentin nojalla viranomaisen on jo nykyisellään esitettävä asianosaiselle tämän pyynnöstä arvio päätöksen antamisajankohdasta sekä vastattava käsittelyn etenemistä koskeviin tiedusteluihin. Ehdotuksen suhde voimassaolevaan sääntelyyn jää näiltä osin hahmottumatta.

Toimivaltaisten viranomaisten olisi 10 §:n 4 momentin mukaan käsiteltävä määräaikaisten soveltamisalaan sisältyvät lupamenettelyt ja muut hallinnolliset hyväksymismenettelyt säädetyissä määräajoissa. Perusteluissa on todettu: ”10 §:n 4 momentin mukaan toimivaltaisella viranomaisella olisi velvollisuus käsitellä määräaikaisten soveltamisalaan sisältyvät lupamenettelyt ja muut hallinnolliset hyväksymismenettelyt säädetyissä määräajoissa ja joissain tapauksissa tämä saattaisi vaatia esimerkiksi menettelyn päättämistä hakijan kannalta epäsuotuisasti, esimerkiksi tutkimattajättämisspätöksen joltain osin puutteellisen hakemuksen perusteella tai kielteiseen päätöksen. Määräaikaisten noudattaminen ei siten aina välttämättä johtaisi hakijan kannalta toivottuun lopputulokseen.” Asian käsittely saattaa viipyä myös hakijasta johtuvista seikoista (esimerkiksi hyvin puutteellinen hakemus, useat selvityspyynnöt). Tällöin viranomaisella saattaa olla loppujen lopuksi hyvinkin lyhyt aika hallintopäätöksen tekemiseen saatuaan kaiken tarvittavan selvityksen.

Oikeusministeriö painottaa, että sitovat määräajat eivät voi yksioikoisesti johtaa aivan keskeisten, perustuslaillisten menettelyvaatimusten sivuuttamiseen kuten viranomaisen selvitysvelvollisuuden laiminlyöntiin, osallistumisoikeuksien rajoittamiseen tai esimerkiksi kuulemiselle varattavan ajan lyhentämiseen, eivätkä muutoinkaan vaarantaa hyvän hallinnon periaatteiden toteutumista. Myös Euroopan unionin peruskirjan 41 artiklassa on turvattu oikeus hyvään hallintoon. Sitovien, EU-oikeuteen perustuvien määräaikaisten noudattamisessa on samanaikaisesti pyrittävä hyvän hallinnon ja kansallisten menettelysäännösten mahdollisimman laajaan toteuttamiseen.

Ehdotuksen mukaan yhteyspisteviranomaisen tehtävänä olisi seurata menettelyille asetettujen määräaikaisten toteutumista toimivaltaisissa viranomaisissa. Oikeusministeriö korostaa, että yhteyspisteviranomaisen tehtävän tulee olla vain määräaikaisten seuraamiseen liittyvä, eikä sisältää esimerkiksi toimivaltaisten viranomaisten kiirehtimistä. Määräaikaisten noudattamatta jättämiseen ei liittyisi erityisiä seuraamuksia.

Lisäksi on huomionarvoista, että direktiivin kattama sääntelykenttä on niin laaja ja heterogeeninen, että lakiehdotuksessa kuvatus määräaika sääntelyn alaisen menettelyn alle sijoittuu hyvin erityyppisiä ja eri vaiheisiin sijoitettavia menettelyitä (puhuttamattakaan siitä, että ennakkovalvontaa koskeva toimivalta jakaantuu useiden viranomaisten kesken). Useat hankkeet eivät välttämättä tarvitse kuin muutaman luvan, mutta laajat hankkeet voivat edellyttää ympäristöluvan tai vesitalousluvan lisäksi vaikkapa rakennuslupaa sekä erilaisia turvallisuuteen liittyviä lupia, jotka on asian luonteesta johtuen mielekästä ja käytännössä välttämätöntäkin hakea tietyssä järjestyksessä. Tämän kaiken pakottaminen jossain määrin keinotekoisien aikaikkunan sisään johtaa erinäisiin ongelmiin. Tämä ongelma on tosin sisäänrakennettuna direktiiviin.

Määräajan pidentäminen, keskeyttäminen ja raukeaminen

Ehdotetun lain 13 ja 14 §:n nojalla yhteyspisteviranomainen päättäisi määräajan pidentämisestä, keskeyttämisestä ja määräajan laskemisen raukeamisesta. Näihin päätöksiin saisi vaatia oikaisua, ja oikaisun johdosta annetusta päätöksestä hakea muutosta valittamalla (19 §). Oikeusministeriön näkemyksen mukaan laissa tulisi säätää perusteluissa todetusta: Määräajan pidentämistä voisi hakea hakija, asianosainen kuin toimivaltainen viranomainen. Yhteyspisteviranomainen voisi päättää määräajan pidentämisestä myös oma-aloitteisesti.

Käytetty terminologia on ongelmallista. Esimerkiksi määräajan keskeyttämistä voisi hakea vain hakija. Mainittakoon, että esimerkiksi kaikista määräajan pidentämistä hakevista tahoista tulee hakijoita. Asianmukaisinta olisi käyttää vain hankekehittäjä-termiä. Vastaava kommentti koskee lakiin omaksuttua omaa määritelmää sähköiselle asioinnille. Oikeusministeriö esittää valiokunnan harkittavaksi hakijaa ja sähköistä asiointia koskevien määritelmäsäännösten poistamista 3 §:stä yleislainsäädännöstä poikkeavina ja harhaanjohtavina.

RED II -direktiivissä säädettäisiin ainoastaan määräajan jatkamisesta. Direktiivi ei oikeusministeriön käsityksen mukaan sisällä säännöksiä määräajan keskeyttämisestä ja raukeamisesta. Esityksessä ei ole tehty selkoa näiltä osin kansallisesta liikkumavarasta ja siitä, että ehdotus perustuu näiltä osin kansalliseen ratkaisuun. Määräajan keskeyttämistä ja raukeamista koskevien säännösten oikeusvaikutukset ja tarve jäävät hahmottumatta. Hieman epäselväksi jää myös se, mahdollistaako direktiivi kansallisesti määräajan laskemisen keskeyttämisestä säätämisen, kun tavoitteena on menettelyjen toteuttamisen tehostaminen.

Määräajan raukeamista koskeva päätös kytketään 14 §:ssä siihen, että menettely on ollut keskeytyneenä hakijasta riippuvasta syystä. Perusteluissa todetaan, että lupamenettelyn tai hallinnollisen hyväksymismenettelyn katsottaisiin olleen keskeytyneenä hakijasta riippuvasta syystä esimerkiksi silloin, kun tämä ei suorittaisi menettelyn etenemisen kannalta olennaisia toimenpiteitä, kuten täydentäisi hakemustaan. Oikeusministeriö painottaa, että tällaisissa tilanteissa, joissa hakija ei esitä pyydettyä selvitystä asetetussa, viranomainen voi ratkaista asian, jolloin asian käsittely ja määräajan laskeminen päättyvät. Viranomaisella on vireille tullessiin hakemuksiin ratkaisupakko. Tämän vuoksi ehdotettu määräajan raukeamista koskeva säännös ei näyttäydä tarpeelliselta vaan pikemminkin hallinnollista taakkaa lisäävältä ja sen oikeusvaikutukset jäävät hyvin epäselviksi.

Määräajoista sopiminen

Esityksen 10 §:n 4 momentin mukaan toimivaltaisten viranomaisten olisi huolehdittava määräaikaisten noudattamisesta yhteistyössä ja tarvittaessa sovittava käsittelyajoista. Yhteyspisteviranomaisen olisi avustettava toimivaltaisia viranomaisia tarvittaessa sopimaan menettelyjen käsittelyajoista. Käsittelyajoista säädettäisiin 10 §:n 1-3 momenteissa.

Oikeusministeriö huomauttaa, että viranomaiset eivät sopimuksin voi poiketa laista. Ongelmallista olisi erityisesti se, jos viranomainen sopisi toisen viranomaisen kanssa antavansa päätöksen vasta myöhempänä ajankohtana. Tällainen olisi vastoin perustuslaissa taattua oikeutta saada asiansa käsiteltyä viivytyksettä. Sopiminen saattaisi myös johtaa siihen, että viranomainen sitoutuu sellaiseen käsittelyaikaan, joka ei mahdollista asian asianmukaista selvittämistä. Käsittelyajoista sopiminen ei vaikuta perustuvan direktiivin

sääntelyyn, vaan kyseessä on ilmeisesti kansallinen ratkaisu, jonka asianmukaisuus vaikuttaa perustuslain 2 §:n 3 momentin ja viivytyksettömän käsittelyn näkökulmasta kyseenalaiselta. Oikeusministeriö edelleen korostaa, että kansallinen liikkumavara on selostettava ja sitä on käytettävä tavalla, joka toteuttaa perusoikeudet mahdollisimman hyvin. Myös sopimusten oikeudellinen merkitys jää esityksessä hahmottumatta. Oikeusministeriö esittää valiokunnan harkittavaksi sopimista koskevien säännösten poistamista. Voimassa oleva hallintolain 10 §:n 1 momentin säännös viranomaisten yhteistyöstä vaikuttaa riittävältä.

Tiedonsaantioikeudet

Perustuslakivaliokunta on arvioinut viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä yleensä perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyn yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta ja kiinnittänyt huomiota muun muassa siihen, mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sidotaan tietojen välttämättömyyteen. Jos tarkoitetut tietosisällöt on pyritty luettelemaan laissa tyhjentävästi, viranomaisten tiedonsaantioikeus ja tietojen luovuttamismahdollisuus ovat voineet valiokunnan mukaan liittyä jonkin tarkoituksen kannalta *tarpeellisiin* tietoihin. Jos taas tietosisältöjä ei ole samalla tavoin luetteloitu, sääntelyyn on pitänyt sisällyttää vaatimus tietojen *välttämättömyydestä* jonkin tarkoituksen kannalta (ks. esim. PeVL 17/2016 vp ja siinä viitatut lausunnot).

Ehdotetussa 17 §:ssä tiedonsaantioikeus on sidottu välttämättömyyden sijaan tietojen tarpeellisuuteen ja säännöksessä viitattaisiin tietosisällön luettelemisen sijasta ehdotetun lain 6 §:ään ja ”hakijaa, tuotantolaitoshanketta ja asian käsittelytilannetta koskeviin tietoihin”. Koska ehdotetussa 6 tai 17 §:ssä ei luetella tyhjentävästi käsiteltävien tietojen sisältöä, ehdotettua 17 §:ää on syytä muuttaa sitomalla tiedonsaantioikeus tarpeellisten tietojen sijasta välttämättömiin tietoihin perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön mukaisesti.